De ‘Wilde’ rit – Regio 7

Door: Edith en Bert Smeets
Foto’s door: Rien Segers, Peter van Nieuwenhoven, Marcel en Bea Bouwmeester, Ron en Sandra Palmen

Op 1 oktober ontvingen wij een mail: de Wildrit komt eraan, en wel op zondag 1 november. “Leuk! Bertje, gaan we weer mee?” Vorig jaar was het een hele leuke dag met fantastische weggetjes, goed gezelschap en voortreffelijk eten. Natuurlijk gaan wij mee! Snel betalen en in de agenda schrijven. Alles blokkeren, want die zondag 1 november komt het gele autootje uit de garage voor de laatste clubrit.

Zaterdag 31 oktober, 21.00 uur
Wat is het weerbericht voor morgen? Kepke derop of Kepke deraaf? Vier graden in de ochtend. Uh! Bertje, kepke derop! Dan zijn wij maar watjes, maar een stuk autobaan van Valkenburg naar Wessem met kepke deraaf is wel erg koud. Wij zijn het eens met elkaar, bij uitzondering.

Zondag 1 november, 07.00 uur
De wekker gaat. Snel naar buiten kijken: het is grijs, maar droog. Weer komt de twijfel over het kepke. Besloten wordt om naar Wessem te rijden en daar te beslissen. Boterham in het gezicht en de weg op. Natuurlijk komen wij als tweede aan in Wessem, bij Gasterie De Knip, daar waar het vorig jaar ook begon. Wij zijn altijd te vroeg. Spreek je met ons iets af, reken er dan maar op dat we een half uur eerder aankomen.

Langzaam druppelen de overige rijders binnen en sommigen beginnen gelijk met kepke deraaf. Zullen wij dan ook maar? We hebben tenslotte een muts op de kop en er komt warme lucht op onze voeten. Yup, we gaan ervoor: kepke deraaf! Maar dat opvouwen is bij ons altijd een strijd. Hoe moet het nu? Hoe vaak hebben wij dat YouTube-filmpje niet bekeken over hoe je het kepke goed moet vouwen! Met de hulp van een ervaren vouwer, Ron Palmen, die het ons voordoet, lukt het om het kepke netjes op te vouwen en worden alle houders op het raam geplakt. Lees: Garmin en telefoon.

Binnen in de gasterie wordt er gekeuveld, koffie gedronken en krijgen we een stukje gruumele met puddingvlaai voorgeschoteld. Leuk om elkaar weer te zien!

Rond 11.00 uur is het tijd om te vertrekken. Joep Wielders en Jeroen Hovens geven een korte toelichting op de rit. De rit is ongeveer 200 km, een flink ritje, maar het is te doen. Er worden nog twee aandachtspunten van de route gedeeld en een keurig routeboek wordt uitgedeeld.

Jeroen, die al om 5 uur ’s ochtends met de vrouw de broodjes stond te smeren, de eieren stond te koken en in de wei appels aan het plukken was, deelt ons mee dat de lunch rond 13.00 uur bij Val-Dieu zal zijn. Dan volgt er een kwisvraag: de ‘winnaar’ mag een stukje schrijven over de rit. Ik dacht nog: ik maak een grapje en vul de naam van iemand anders in,

met een belachelijk antwoord. Maar dan komt het geweten naar boven: nee, doe toch maar onder je eigen naam. Voilà! Wij mogen een stukje schrijven.

Vlaai op, koffie op, plasje gedaan, hup, de weg op! Let's go! De rit gaat richting het zuiden, langs de pareltjes van de Maas. Eigenlijk dus naar onze achtertuin. Wij zijn benieuwd of er weggetjes komen waar wij zelfs na jaren motorrijden nog nooit zijn geweest. Wij vertrekken weer bijna als eersten. Het is leuk om met een groep een rit te rijden, maar soms is het ook lekker om alleen een stuk te rijden. Je komt elkaar toch altijd tegen op de route.

De nieuwe weggetjes, die waren er! "Hier zijn wij nog nooit geweest, toch Bert?" Ook de routekaart was makkelijk: via de handige TR-app resetten en ik navigeren. "Over 800 meter rechts, rotonde rechtdoor", enzovoort. Het ging supergoed! Oké, twee kleine foutjes in Elsloo en in België, maar och, dat was peanuts. Een mooie ochtendrit: heel mooi, heel duidelijk en veel duimpjes omhoog van passerende mensen.

In Maastricht staan Ron met Sandra langs de weg. Hebben ze pech? Gaan ze wandelen in de struikjes? Nee, nee, het water stond hoog bij Ron. We kunnen doorrijden! Doorrijden tot aan de lunchplek bij Val-Dieu. En nondesju, wat was dat goed geregeld! Heerlijke broodjes met sjink, brie, kies en get greuns dertussen, en salades. Een glaasje vruchtensap of een Optimel erbij, wie doet je wat! Verder nog een blij ei. Kortom: chapeau, organisatie! Bedankt voor het zo vroeg opstaan en het bereiden van al dat lekkers.

Snel nog even een plasje achter de auto's. Niemand die mij ziet, hoop je dan maar. En hop, hop, klaar voor deel 2 van de rit! Deel 2 is even mooi als deel 1. Al moet ik zeggen dat ik soms behoorlijk gefrustreerd raak van de Belgische wegen. Of het zijn klinkers, betonplaten of de tig verkeersdrempels. Je wordt er gek van! Och, soms moet je het voor lief nemen, anders kom je nergens, toch?

Je neemt de slechte wegen voor lief als je bij een tankstation het gele gevaarte weer van brandstof voorziet. Wat een prijsverschil, belachelijk! Maar we gaan het niet hebben over de EU-regels en de politiek. Nee, nee, we gaan genieten van de rit (en dat doen we!).

Na bijna 170 km merk ik dat we moe beginnen te worden en kleine foutjes maken. De bestuurder wordt moe, maar vergeet degene die de route moet lezen niet: ook die wordt moe! Nog even volhouden, we zijn er bijna. Wessem, here we come!

Rond 17.00 uur komen we aan bij het eindpunt. We hebben genoten van de rit! Omdat het al laat begint te worden, gaat het kepke erop. Alle navigatiesystemen worden opgeruimd, de mutsen verdwijnen in de kofferbak en buiten wordt er nog nagepraat over de route. Natuurlijk worden er ook nog de nodige onderhoudstips gedeeld.

We gaan naar binnen bij de gasterie, wachtend op het vijf gangen tellende menu met als thema: **Wild**. We krijgen van de gastheer een korte uitleg over wat ons te wachten staat en rond half zeven komt de eerste wilde bitterbal op tafel.
Voor degenen die nog inspiratie zoeken voor het kerstdiner: dit was het menu!

- **Wildbitterbal** met pommes paille en cranberrychutney.

- **Carpaccio van hert** met babyspinazie, hazelnootcrumble, oude kaas, borettane-ui en granaatappel.
- **Bospaddenstoelenbouillon** met truffel, onder een bladerdeegkap.
- **Hertenbiefstuk** in rode-portsaus met puree en rösti, haricots verts met spek, een halve wortel en een brunoise van groenten.
- **Meringuebakje** met een bolletje karamelijs, vers fruit, slagroom en crème anglaise (vanillesaus).

Of het lekker was? Bambi en flappie:Nondesju, het was heerlijk!

Rond 21.00 uur, de buik vol, de drankjes betaald, we gaan naar huis. Nog geprobeerd mijn “stukje schrijven” af te schuiven naar iemand anders, maar dat lukte niet, van je vrienden moet je het hebben (grapje).

Half 11 in de avond, we hebben alles opgeruimd, zitten op de bank nog na te keuvelen over de geweldig dag die wij hebben gehad. De rit was mooi, de mensen zijn leuk, het eten was voortreffelijk. Het was een lange dag, maar een dag met een glimlach op het gezicht en talloze geluksmomentjes.

Joep en Jeroen, zoals het al in de mail stond, never change a winning succesvol team, dus .....volgend jaar weer?

Bedankt mannen voor deze mooie goed verzorgde dag, chapeau! Een route uitzetten vergt enorm veel tijd, soms ergernis omdat er dan ineens een weg is afgesloten of er een processie door het durrep gaat. Dus ja, veel werk en wij zijn zeer dankbaar.

Tot snel en wees braaf allen, Sinterklaas is in het land.

Bert en Edith Smeets
Valkenburg aan de Geul.